

Sextines 76

Joan Brossa

Cançó sextina

A Maria-Mercè Marçal, gentil i medievalista

Tocant el flabiol per dintre casa
somio cada nit tots els meus deutes;
corbo el descans darrere alguna porta
i, en mar d'atzar, de res en faig tres dies
sabent camins perduts entre les plantes,
ploma d'oca a l'orella i quatre llibres.

Faig un ventall amb el paper dels llibres,
que els guants fan nosa en l'àmbit d'una casa;
plenes de flors, bon verd mostren les plantes
i el fons s'acaba en el racó dels deutes;
arbora l'ombra plena dels meus dies
paranys de neu inútil a la porta.

Només s'atura al límit de la porta
la por que perd l'espina en els bons llibres;
s'obren les flors i vell, antic de dies,
fingeix el foc un lloc sota la casa;
un vast desert forada tots els deutes
quan corro la cortina de les plantes.

Lleuger s'esfulla el joc de tantes plantes,
i el mar fa serres de dellà la porta;
reposen guerres a la part dels deutes,
teixeixen coses pel destí dels llibres
i, alçant laments, la cleda es fica a casa.
I el fum es mou. I van passant els dies.

Aigua lleugera nua nits i dies;
el roc avar, joguina de les plantes,
omple de lleus remors tota la casa;
rebutja l'aire el vidre de la porta
i són miralls les pàgines dels llibres.
Els colors callen el cabdell dels deutes.

Aquí la primavera té molts deutes;
ben amagada, és lliure. I neixen dies.
Perdudes les lliçons de tots els llibres,
els panys deixen senyals damunt les plantes;
el pensament, llavors, obre la porta
i venç les roques l'ombra de la casa.

Entro a la casa pel camí dels deutes.
Tanco la porta i, cert, també hi ha dies
que tot llegint les plantes rego els llibres.